

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4015/2022
02.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, др Илије Зиндовића, Бранке Дражић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Анђелко Лежајић адвокат из ..., против тужених Установе „Спортско-рекреативни центар Врачар“ у ликвидацији, Београд, коју заступа Градски правобранилац Града Београда и Привредног друштва „Мирко Сандић“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Биљана Пејић адвокат из ..., ради поништаја, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3261/21 од 17.03.2022. године, у седници већа одржаној 02.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3261/21 од 17.03.2022. године, првог става изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3704/19 од 08.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован приговор стварне ненадлежности првостепеног суда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи као незаконито решење првотужене установе број ../19 од 30.09.2019. године којим јој је престао радни однос. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезу тужени да је солидарно врате на радно место које одговара вишој стручној спреми на неодређено време. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужиља да првотуженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 85.500,00 динара. Ставом петим изреке, обавезана је тужиља да друготуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 85.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3261/21 од 17.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3704/19 од 08.04.2021. године у делу става трећег изреке којим је одбијен тужбени захтев према туженом Привредном друштву „Мирко Сандић“ ДОО и у ставу петом изреке. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Првог основног суда у Београду П1 3704/19 од 08.04.2021. године у ставу другом изреке, у делу става трећег изреке којим је одбијен тужбени захтев према туженој Установи „Спортско-рекреативни образовни центар Врачар“, и у ставу четвртим изреке и предмет у том делу упућен истом суду на поновно суђење.

Против правноснажне другостепене пресуде, првог става изреке, тужила је изјавила благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП и одлучио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код првотужене установе до доношења решења број ../19 од 30.09.2019. године, када јој је радни однос престао због покретања ликвидационог поступка и престанка рада послодавца са образложењем да је Скупштина Градске општине Врачар на седници од 10.09.2019. године донела одлуку о укидању првотужене установе. Одлуком Скупштине града Београда о оснивању Привредног друштва „Мирко Сандић“ број 66-364/19-Ц од 25.06.2019. године, основан је друготужени као једночлано привредно друштво са ограниченом одговорношћу.

При овако утврђеном чињеничном стању, оцењујући тужбени захтев у односу на тужено Привредно друштво „Мирко Сандић“ ДОО Београд, нижестепени судови закључују да је захтев тужиле неоснован. Ово из разлога што на страни друготуженог постоји недостатак пасивне легитимације. Друготужени је основан одлуком Скупштине града Београда од 10.09.2019. године, а тужиле је престао радни однос 30.09.2019. године због покретања поступка ликвидације првотуженог, код кога је тужила била запослена.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова о неоснованости тужбеног захтева у односу на друготуженог ПД „Мирко Сандић“ Београд. Правну аргументацију коју у том смислу дају нижестепени судови у свему прихвата и овај суд. Нису од значаја наводи ревизије да је оснивач првотужене Градска општина Врачар и да је иста организациона јединица оснивач друготуженог, Града Београда и да Град Београд управља имовином општина па и њиховим оснивачким правима и делом имовине па и првотуженим, јер то не значи да се обавезе тако независно формираних субјеката аутоматски преплићу јер би то урушило независност њиховог правног субјективитета. Обавезе везано за једног субјекта не могу аутоматски обавезивати другог правног субјекта па ни овде друготуженог. Није од значаја што оба тужена обављају идентичну пословну делатност, да им је седиште исто и да је друготужени преузео део радника првотуженог јер то не указује да постоји континуитет статусне промене на коју се тужила у ревизијским наводима позива.

Ни остали наводи из ревизије нису од посебног значаја да могу довести до другачије одлуке суда.

Имајући у виду све напред изнето, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић